

HỒI 178

Tương Kế Tự Kế

Tia nắng cuối cùng biết mất sau rặng núi phía Tây, Lạc Dương thành nhà nhà đều đã lên đèn, bên bờ sông nơi thuyền bè neo đậu lại càng rực rỡ, nhìn từ xa trông như một con rồng ánh sáng đang uốn khúc trở mình bay lên vậy.

Không biết có phải vì trời vừa mới đổ mưa xong hay không, mà không khí buổi tối hôm nay đặc biệt trong lành, mát mẻ, bầu trời đêm trong sáng không một gợn mây đen.

Tuy vẫn có người đốt đèn để chuyển hàng lên xuống thuyền, song phần lớn khu bến đò đều đã trở nên tĩnh lặng sau một ngày bận rộn.

Tiếng vó ngựa vang lên, một cỗ xe và mấy kỵ sĩ đi dọc theo bờ sông, rồi dừng lại trên một bến đò. Một người trong bọn chúi môi huýt lên một tiếng, cơ hồ như muốn thông báo cho các bằng hữu của y trên con thuyền đang đỗ nơi bến đò.

Khấu Trọng từ đầu vẫn quan sát ba chiếc thuyền khả nghi, nhưng cũng không ngừng chú ý tới chuyện xung quanh, liền hân hoan thốt lên: "Tiểu Lăng, lão bằng hữu đến rồi kìa! Không ngờ lúc này mà cũng gặp được người quen nữa".

Từ Tử Lăng trợn mắt lên nhìn, ngạc nhiên nói: "Đây không phải Độc Cô Sách sao?".

Tổng Sư Đạo nói: "Người đứng bên trái y là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như, danh khí rất lớn, những kẻ khác đều là tử đệ của các thế gia".

Khấu Trọng ngây người: "Đúng là hắn rồi, ta nghe nghe giọng hắn rất quen, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy mặt".

Trước đó gã đã từng nấp trong tử nghe trộm bọn Lý Mật và Tiền Độc Quan nói chuyện với Trịnh Thạch Như, chẳng ngờ hôm nay lại được gặp Lu Sơn chân diện mục của y.

Cao thủ nổi danh về cuồng và trí này ăn mặc rất không giống ai, bên trong vận nho phục văn nhân, bên ngoài khoác thêm một tấm áo choàng của võ sĩ, tóc dài xoã ngang vai. Y ước chừng ngoài ba mươi tuổi, hình dáng thô hào, tướng mạo đại thể cũng không đến nỗi, bộ râu dê dưới cằm làm y có một my lực rất đặc biệt.

Bạt Phong Hàn nói: "Tại sao hắn lại đi cùng với Độc Cô Sách vậy?"

Từ Tử Lăng thì nói: "Nhìn thần tình của Độc Cô Sách, xem ra vẫn chưa biết thúc thúc của hắn đã bị người ta giết chết rồi!"

Lúc bốn người ở trên chỉ trở bình luận, trên thuyền đã xuất hiện một vị tuyệt sắc mỹ nữ, uyển chuyển bước ra, chỉ riêng tư thái bước đi đã làm người ta phải rung động cả cõi lòng rồi. Phía sau có hai tùy nữ xinh đẹp thị hầu nàng xuống bến.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc thất thanh thốt lên: "Bạch Thanh Nhi?"

Đây chính là ái thiếp của Tiền Độc Quan, Bạch Thanh Nhi, Bạt Phong Hàn từng dựa vào khí chất rất giống với Loan Loan của nàng ta mà suy đoán mỹ nữ này cũng là yêu nữ của Âm Quý Phái.

Sau khi Bạch Thanh Nhi lên xe ngựa, Độc Cô Sách, Trình Thạch Như liền hộ tống mỹ nhân, dương dương tự đắc bỏ đi. Bạt Phong Hàn liếc mắt nhìn theo bóng hai ả nữ tùy trở về thuyền, giật mình kinh hãi thốt lên: "Thật nguy hiểm quá! Chút nữa thì bọn ta trúng kế rồi!"

Khấu Trọng và Tổng Sư Đạo đều nhìn y với ánh mắt khó hiểu.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu nói: "Con thuyền đó mới chính là chân mệnh thiên tử!"

Khách thuyền của Bạch Thanh Nhi chỉ cách ba chiếc thuyền khả nghi chừng vài trăm bước, ở giữa lại có hơn mười chiếc thuyền khác neo đậu, giả như Bạch Thanh Nhi đúng là yêu nữ Âm Quý Phái thì chuyện này đương nhiên không phải là chuyện trùng hợp nữa rồi.

Bạt Phong Hàn giải thích sơ lược: "Sự thực từ đầu ta đã cảm thấy khó hiểu rồi, bởi vì ba chiếc thuyền đậu cùng một chỗ như vậy thật quá chướng mắt, không giống tác phong xưa nay của Âm Quý Phái chút nào. Hiện giờ thì có thể khẳng định ba chiếc thuyền đó là thuyền không, cũng là cạm bẫy mà Âm Quý Phái đã tinh tâm bố trí để xem có kẻ nào trúng kế hay không, hoặc giả đây chính là cạm bẫy để dành riêng cho chúng ta đó."

Tổng Sư Đạo động tâm nói: "Vậy chi bằng chúng ta tương kế tựu kế, nói không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ".

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Nếu Âm Quý Phái biết được nhờ có Bạch Thanh Nhi mà chúng ta đoán ra nhiều chuyện như vậy, nhất định là sẽ hối hận lắm! Các huynh đệ! Thời gian hành động tới rồi! Có khi chúng ta hăng còn thời gian đi xem màn kịch tiếp theo cũng không chừng!"

oOo

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng ngồi khoái thuyền, luồng lách giữa mê hồn trận thuyền bè trên dòng Lạc Thủy, dáng vẻ như thợ săn đang tìm kiếm mục tiêu vậy. Những ngày này, vì Khấu Trọng phải trợ giúp Vương Thế Sung đối phó Lý Mật, nên vô cùng bận rộn, không thể phân thân, chỉ còn lại hai người tùy cơ hành sự. Hiện giờ chỉ có hai người xuất động, chắc sẽ không làm địch nhân cảnh giác. Hơn nữa không có Khấu Trọng, thực lực sẽ giảm bớt, càng dễ dụ địch nhân hạ thủ với bọn họ.

Bạt Phong Hàn chau mày nói: “Bọn Âm Quý Phái thật giáo hoạt như hồ ly, đã ẩn mình trên thuyền, lại còn giở những thủ đoạn này ra nữa, nếu không phải chúng ta may mắn thì nhất định đã trúng kế rồi”.

Từ Tử Lăng nói: “Chúng ta cứ như vậy mà xông lên thuyền à? Cả ba chiếc thuyền này đều tối đen như mực, chỉ riêng điểm này đã làm người ta phải chú ý rồi. Ít nhất cũng khiến bọn đạo tặc phải thêm nhỏ rõ, bây giờ có phải là thái bình thịnh thế đâu cơ chứ?”.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: “Ở Lạc Dương bây giờ ra phố tùy tiện đi loanh quanh chỗ nào cũng đều có thể gặp phải cao thủ, những kẻ thức thời đều đã tạm thời ẩn náu để tránh trận bão sắp tới, không dám xuất động đâu. Ừa! Đến rồi kìa! Chính là ở trước mặt đó, hãy giả bộ cẩn thận áp sát vào đi”.

Từ Tử Lăng đột nhiên thấp giọng nói: “Bên kia có người đang quan sát chúng ta!”.

Bạt Phong Hàn cố dôn nén sự xung động muốn xông về phía chiếc khách thuyền hoa lệ của Bạch Thanh Nhi, mỉm cười nói: “Vậy thì tốt nhất rồi! Chúng ta hãy động thủ phá thuyền đi, xem bọn chúng có phản ứng gì! Nếu không thấy người của Âm Quý Phái xuất hiện, như vậy có nghĩa là trên thuyền của bọn chúng không đủ thực lực đối phó chúng ta. Vậy thì chỉ cần Quân Du có ở trên thuyền, chúng ta sẽ có thể cứu nàng ra”.

Nói tới đây, y liền đứng thẳng người dậy.

Từ Tử Lăng nhắc mái chèo lên khỏi mặt nước, rồi cũng đứng dậy.

Bạt Phong Hàn đưa tay ra hiệu, hai người cùng lúc nhún mình bay vút lên khỏi chiếc khoái thuyền, nhẹ nhàng hạ thân xuống sàn thuyền như hai chiếc lá. Hai người giả bộ hành động nhanh nhẹn, phá cửa khoang thuyền lao vút vào trong, rồi lách người vào một gian phòng, rồi nhìn qua cửa sổ quan sát chiếc thuyền lớn của Bạch Thanh Nhi.

Chỉ thấy trên thuyền thấp thoáng bóng người, trong nháy mắt đã có bảy tám người lao về phía hai người, nhân ảnh nhấp nhô, nhìn ngoại hình thì thấy có quá nửa là nữ nhân. Cả hai đều mừng thầm trong bụng, kể điều hồ ly sơn quả nhiên đã có hiệu quả.

Từ Tử Lăng nhận ra một người trong số này chính là Ngân Phát Diễm Mị Đán Mai, liền trầm giọng nói: “Chẳng những không có Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan mà cả Biên Bất Phụ cũng không thấy đâu, nhìn dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta của bọn chúng, chắc hẳn phải có hai ba người là nguyên lão cao thủ Âm Quý Phái vừa mới tới đây”.

Song mục Bạt Phong Hàn ẩn hiện sát cơ, ung dung nói: “Chúng ta tuyệt đối không thể dung tình, yêu nhân Âm Quý Phái bớt đi một tên, thế gian này sẽ ít đi nhiều người bị hại. Hãy cho bọn chúng nếm thử mùi vị của dị năng Hòa Thị Bích đi!”.

oOo

Sáu nữ hai nam dùng thân pháp như quỷ my hạ xuống sàn thuyền, trong đó có một nữ nhân có thân hình đặc biệt cao, tóc xoắn ra sau lưng, dài đến khuỷu tay, đen tuyền bóng mượt, hấp dẫn phi thường. Vẻ đẹp của nàng có thể so sánh với Loan Loan, da trắng như tuyết, long mày lá liễu, má đào phúng phính, niên kỷ nhìn ngang nhìn dọc cũng chưa quá hai mươi lăm. Đôi mắt long lanh tràn đầy nhu tình mật ý, chỉ liếc nhìn thôi cũng đủ câu hồn dẫn phách người ta rồi.

Nữ nhân này hiển nhiên là có thân phận cao nhất trong số những người này, chỉ thấy nàng ta vẫy tay ra hiệu một cái, năm nữ nhân còn lại lập tức tản ra. Có người nhảy lên nóc lầu thuyền, có người di chuyển ra đuôi thuyền, chiếm lĩnh các địa điểm chiến lược.

Hai nam nhân còn lại phân hai bên tả hữu đứng sau nữ nhân kiều my kia. Cả hai đều rất hiền ngang anh tuấn, niên kỷ chưa đầy ba mươi, sau lưng đeo trường đao, trông rất oai phong凛冽.

Bạt Phong Hàn hiền ngang chấp tay sau lưng bước ra, cười lạnh nói: “Chúc Ngọc Nghiên đi đâu rồi? Tại sao chỉ còn mấy tên lâu la thế này?”.

Mỹ nữ kia thoáng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là nàng ta cũng là hạng tài trí hơn người, từ thái độ bình tĩnh lạnh lùng của Bạt Phong Hàn mà cảm nhận được điều gì đó bất bình thường, nhưng cũng không hề động khí trước thái độ khinh thường mà Bạt Phong Hàn dành

cho mình, ngược lại còn cười tươi như hoa, môi anh đào khẽ máy động nói: “Khi ta xuất đạo giang hồ, chỉ sợ người vẫn còn chưa dứt sữa mẹ, vì vậy không biết Văn Thái Đình này là ai cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi!”.

Bạt Phong Hàn khẽ mỉm cười, ánh mắt đảo qua hai nam nhân đứng sau lưng Văn Thái Đình, thấy bọn họ đều thoáng lộ vẻ ghen ghét, tâm niệm chuyển động nói: “Đã có diện thủ đi theo, hiển nhiên thân phận của người ở trong Âm Quý Phái cũng không thấp, vì vậy trước khi động thủ, Bạt mỗ có một chuyện muốn nhờ, xin tiền bối thay ta chuyển cáo cho Chúc tông chủ”.

Văn Thái Đình tuy là người giao hoạt, nhưng cũng bị thái độ trước hung hăng sau cung kính của y làm cho hồ đồ, càng không đoán ra y muốn nói gì.

Ma công của nàng ta khác với Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan, chuyên luyện My Công Ảo Thuật, nam nhân chỉ cần nhìn thấy nàng là đều bị mê hoặc quên đi tất cả, lúc đó nàng ta sẽ thừa cơ ra tay hạ độc thủ lấy đi tính mạng đối phương, trăm lần không trật. Nhưng ý chí Bạt Phong Hàn lại vững chắc như Thái Sơn, không hề bị ảnh hưởng của my thuật của nàng.

Văn Thái Đình khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài, động tác chậm rãi, nhưng tư thái thì đẹp mê hồn, khiến người ta như cảm thấy một mỹ lực vô hạn, chỉ hận không thể ôm nàng vào lòng để yêu chiều nựng nịu.

Nàng u uất thở dài một tiếng rồi nói: “Tại sao mọi người không thể ngồi xuống nói chuyện một lúc nhỉ?”.

Ngữ khí của nàng toát ra một sự thành khẩn từ chân tâm, vừa ôn nhu ân cần, thần thái lại uyển chuyển đáng yêu, trừ phi là người có tim gan bằng sắt, nếu không chắc chắn sẽ bị nàng làm rung động. Trong ánh mắt của hai nam nhân phía sau đều hiện lên vẻ đổ kỵ tới độ không thể khống chế.

Bạt Phong Hàn vẫn hoàn toàn không hề động tâm, gằn giọng nói từng chữ một: “Nhờ tiền bối chuyển cáo Chúc tông chủ, chúng ta đã cứu được Phó Quân Du, các người trúng kế rồi!”.

Với tu dưỡng của Văn Thái Đình cũng không thể không biến sắc.

“Cheng!”.

Đúng vào lúc Văn Thái Đình phân thần nhất, Bạt Phong Hàn đã bạt kiếm, hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng tới.

Sự thực thì bắt đầu từ lúc Bạt Phong Hàn bước ra khỏi cửa, hai người đã chính thức giao thủ quá chiều.

Bạt Phong Hàn có thể nói là người trưởng thành trong chiến đấu, bất luận là nhãn quang hay kinh nghiệm đều phong phú vô cùng, chỉ thoáng nhìn y đã biết nữ tử tướng mạo như mới đôi mươi này là nguyên lão cao thủ cùng bối phận với Chúc Ngọc Nghiên, công lực thâm hậu phi thường.

Nếu như hai người đơn đả độc đấu, thắng phụ cũng khó đoán, huống hồ đối phương còn có bảy cao thủ đi theo, võ công tuy không cao như bản thân Văn Thái Đình, song cũng tuyệt đối chẳng thể coi thường. Đặc biệt là có nữ ma đầu giáo hoạt hiểm trá như Văn Thái Đình chủ trì đại cục, cho dù có thêm Từ Tử Lăng trợ giúp y cũng khó mà đối phó được, bởi vậy y cần phải dùng thủ đoạn như sấm đánh không kịp bung tai, nhanh chóng đả thương Văn Thái Đình, khiến địch nhân dù đông người hơn cũng không thể phát huy được toàn bộ sức mạnh và ưu thế.

Từ thần sắc đố kỵ của hai nam nhân sau lưng mà Bạt Phong Hàn đoán ra Văn Thái Đình đã rất lâu không động thủ với ai, bởi nếu như đã quen rồi, hai người này sẽ không vì chuyện Văn Thái Đình thi triển my thuật với y mà tổ vệ không vui. Vì vậy y mới dùng thủ đoạn khiến Văn Thái Đình nảy sinh lòng hiếu kỳ, sau đó lại dùng chuyện của Phó Quân Du để làm nòng ta phân thần, rồi xuất thủ đột kích.

Hai nam nhân đồng thanh gầm lên phản nộ, bạt đao nhảy lên trước, nghênh tiếp Bạt Phong Hàn, song đã chậm mất một bước.

Văn Thái Đình mới lần đầu tiên gặp phải một nam nhân chẳng hề có lòng thương hương tiếc ngọc, xuất thủ tàn độc với mình như Bạt Phong Hàn, đồng thời phát giác ra mình từ kẻ đi săn trở thành vật săn, cảm giác đột biến và bất lực ấy, khiến nàng ta tâm thần thất tán, không thể phát huy công lực lúc bình thường của mình.

Một kiếm chém xả xuống mặt của Bạt Phong Hàn thoát nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực ra đã đạt tới cảnh giới đại xảo như khuyết, phong bế hoàn toàn lộ tuyến thoái lui và đường phản kích của Văn Thái Đình, những biến hóa ẩn tàng bên trong, lại càng làm nàng không thể đoán ra, nhìn không thấu suốt.

Có điều ngoài mặt Văn Thái Đình vẫn cười tươi như hoa, nhu tình dào dạt, không hề lộ ra một chút kinh hãi của nội tâm, bàn tay thanh tú đưa lên, từ trong ống tay áo trượt ra một thanh đoản kiếm sắc vàng chói lọi, thân hình phiêu động, kim kiếm như công và không phải

công, khiến người ta vô phương đoán biết được là nàng rốt cuộc muốn ngành tiếp hay muốn nhảy tránh nữa.

“Bình!”.

Cùng lúc đó, Từ Tử Lăng đã phá nóc lầu lên trên đầu bốn nữ nhân đứng phía trên, trong nháy mắt đã đánh ra bốn chuồng tấn công địch nhân như vũ bão.

Hai trận ác chiến cùng lúc mở màn.

“Đinh!”.

Kim kiếm của Văn Thái Đình gạt trúng lưỡi kiếm của Bạt Phong Hàn, thân hình thon thả khẽ run lên, bắn ngược về phía sau.

Chiều này của nàng ta đã nằm trong dự đoán của Bạt Phong Hàn.

Y biết rõ loại nữ ma đầu như Văn Thái Đình này, thiên tính tự tự lợi, tất sẽ hy sinh người khác để làm lợi cho mình.

Có điều nàng ta còn cao minh hơn là Bạt Phong Hàn nghĩ, bộ pháp vừa rồi quả thật xảo diệu phi thường, dù y đã chiếm được tiền cơ nhưng cũng không thể nắm bắt, nên không dám xuất toàn lực tấn công, nếu không đã có thể khiến Văn Thái Đình trọng thương nằm xuống rồi.

Hai đạo đao quang từ hai bên tả hữu cùng lúc chém tới, làm Bạt Phong Hàn không thể tiếp tục truy kích Văn Thái Đình.

Bốn nữ nhân trên nóc lầu đều là hảo thủ mới của Âm Quý Phái, người nào người nấy đều rất xinh đẹp. Bốn người đang định nhảy xuống vây công Bạt Phong Hàn thì đột nhiên rơi vào giữa luồng chuồng phong quái dị lại hung mãnh vô song của Từ Tử Lăng, tự mình còn không lo được, đâu thể phân thần lo chuyện của người khác.

Đán Mai lúc này cũng từ phía đuôi thuyền phóng tới. Cừu nhân gặp mặt, hai mắt thị liên đỏ rực lên, không nói tiếng nào, nhảy đến thi triển sát thủ với Từ Tử Lăng.

Ở bên dưới, Bạt Phong Hàn đột ngột nhảy lui. Khi đao khí của hai nam nhân cuộn cuộn ập tới, y lại bất ngờ xông thẳng lên, lao thẳng vào giữa khoảng cách giữa hai thanh đao.

Chiều này ngoại trừ cần bộ pháp thần kỳ ra, còn cần sự phối hợp hết sức hoàn hảo của lực đạo và chân khí, hoàn toàn ngược với lẽ thường, trước có được dị năng từ Hòa Thị Bích, có lẽ Bạt Phong Hàn miễn cưỡng vẫn làm được, song tuyệt đối không thể biến hóa tự nhiên và nhanh như hiện giờ, hai nam nhân kia lập tức rơi vào hiểm cảnh.

Cao thủ quá chiều, quan trọng nhất chính là phán đoán.

Hai đao cùng lúc đánh vào khoảng không.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh một tiếng, Trảm Huyền kiếm lóe lên như một tia điện, chém thẳng vào nam nhân bên phải, còn đầu vai đưa ra phía trước, húc vào ngực nam nhân bên trái. Trong mắt người ngoài, y mới chỉ khẽ lắc mình một cái, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng.

Nam nhân bên trái kêu thảm một tiếng, cả người bay lên khỏi sàn thuyền, rơi tồm xuống sông. Người còn lại cũng rống lên đau đớn, ngã gục xuống dưới chiêu kiếm nhanh tựa sao băng.

Bạt Phong Hàn vẫn không dừng lại, Trảm Huyền kiếm trong tay hóa thành một màn kiếm ảnh dày đặc, phối hợp với bộ pháp huyền ảo vô song, tiếp tục truy kích Văn Thái Đình.

Văn Thái Đình đâu ngờ hai nam diện thủ của mình không đỡ nổi một chiêu của Bạt Phong Hàn, mà uy thế của đối phương lại tăng lên gấp bội, kiếm khí kinh người từ ngoài mười bước bức tới làm nàng ta cảm thấy như mình đang ở giữa một hầm băng lạnh lẽo, huyết dịch đông cứng lại.

Nàng ta biết rõ so về khí thế mình đã bại không còn đường lui, nên nào dám sinh cường, vội rít lên một tiếng, chém nhầu ba kiếm rồi lượn về phía sau, dùng một động tác vô cùng uyển chuyển hạ thân xuống sàn một thuyền khác cạnh đó.

Tiếng động do họ gây ra đã làm kinh động những người trên thuyền xung quanh, nhưng mọi người đều chỉ dám nép trong khoang thuyền nhìn lên ra, có một số còn tắt hết đèn đuốc vì sợ liên lụy đến thân.

Bạt Phong Hàn vung kiếm gạt ba đao kiếm khí nàng ta bắn tới, trong lòng cũng thầm kinh hãi, cười dài nói: "Thứ cho văn bối không thể tiến xa!".

Văn Thái Đình hừ lạnh một tiếng, song mục xạ ra những tia nhìn oán độc, không nói tiếng nào, phóng người lao về phía chiếc khách thuyền của Bạch Thanh Nhi.

Bạt Phong Hàn cho kiếm vào bao, quay người nhìn lên nóc lầu.

Từ Tử Lăng khoanh tay trước ngực, mỉm cười hỏi: "Trận này thế nào?".

Đám yêu nữ đang hỗn chiến với gã sau khi nghe tiếng rít của Văn Thái Đình liền lập tức đào tẩu tứ tán, Từ Tử Lăng cũng chỉ mong như vậy, nên không hề làm khó.

Thực tế thì do địch nhân có tới năm người, lại toàn là cao thủ nên gã cũng không thể chiếm được tiện nghi.

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Vẫn còn chưa thống khoái, hy vọng Khúc Ngạo sẽ không làm ta phải thất vọng”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>